

מסמך 101

מסמך 101

טבעה האמיתי של הדת

הדת, כהתנסות אנושית, מצויה בטווח שבין פחד השעבוד הפרימיטיבי של הפרא המתפתח לבין חופש האמונה הנשגב והמופלא של אותם בני-תמותה מתורבתים אשר מודעים באופן עילאי להיותם בני של האל הנצחי.

הדת הינה המקדימה של המוסר והאתיקה המתקדמים של האבולוציה החברתית המדורגת. ואולם, הדת כשלעצמה איננה תנועה מוסרית גרידא, אף כי מופיעה החינוכים והחברתיים של הדת מושפעים עד מאוד מן הדחף האתי והחברתי של החברה האנושית. הדת מהווה תמיד את ההשראה לטבעו המתפתח של האדם, אך היא איננה הסוד שמאחורי התפתחות זו.

הדת, ביטחון אמונתה של האישיות, לעולם תוכל לגבור על לוגיקת הייאוש השטחית והסותרת אשר נולדת מן הדעת החומרית הלא-מאמינה. אכן קיים קול פנימי אמיתי ואותנטי, אותו "אור אֱמִיתִי אֲשֶׁר מֵאִיר לְכָל אָדָם אֲשֶׁר בָּא אֶל הָעוֹלָם." וההכוונה הרוחנית הזו נבדלת מן הדחיפה האתית של המצפון האנושי. תחושת הביטחון הדתית הינה יותר מאשר תחושה רגשית. הביטחון של הדת מתעלה מעל להיגיון הדעת, ואפילו מעל ללוגיקה של הפילוסופיה. הדת *הינה* אמונה, אמון וביטחון.

1. דת אמיתית

דת אמיתית איננה מערכת אמונות פילוסופיות אשר ניתן להסיק ולתקף אותה באמצעות הוכחות טבעיות, והיא אף איננה התנסות פנטסטית ומיסטית של תחושות אקסטזה בלתי ניתנות לתיאור, אשר מהן יוכלו ליהנות אך ורק חסידיה הרומנטיים של המיסטיקה. הדת איננה תוצר של ההיגיון, אך בשעה שמתבוננים בה מבפנים היא הגיונית לגמרי. לא ניתן לגזור את הדת מתוך הלוגיקה של הפילוסופיה האנושית, ואולם כהתנסות אנושית היא לוגית לחלוטין. דת הינה ההתנסות באלוהיות בתוך מודעותה של הווה מוסרית ממקור אבולוציוני; היא מייצגת התנסות אמיתית במציאויות נצחיות בזמן, את הגשמתם של סיפוקים רוחניים עוד במסגרת הקיום בגוף.

לרשות מכוון המחשבה אין מנגנון מיוחד אשר דרכו הוא יכול לקבל ביטוי עצמי; לא קיימת יכולת דתית מיסטית לשם קליטת רגשות דתיים או לשם ביטויים. ההתנסויות האלה מתאפשרות באמצעות המנגנון הרגיל של הדעת, אשר נצטווה בדרך הטבע. וכאן טמון אחד ההסברים לקושי של המכוון לעמוד בקשר ישיר עם הדעת החומרית אשר בה הוא שוכן באופן קבוע.

הרוח האלוהית יוצרת קשר עם בן התמותה, לא באמצעות תחושות או רגשות, אלא במישור של המחשבה הגבוהה והרוחנית ביותר. *מחשבותיכם* – ולא תחושותיכם – הן אלה אשר מובילות אתכם אל-עבר האל. ניתן להבחין בטבע האלוהי אך ורק מבעד לעיני הדעת. ואולם, הדעת אשר באמת מבחינה באל, קרי שומעת את המכוון השוכן, הינה הדעת הטהורה. "הקדשה אֲשֶׁר בִּלְעֲדֶיהָ לֹא יֵרָאֶה אִישׁ אֶת הָאֱלֹהִים." כל התייחדות רוחנית ופנימית שכזו מכונה תובנה רוחנית. התנסויות דתיות שכאלה נובעות מן הרשם שמותירות בדעתו של האדם פעולותיהם המשולבות של מכוון המחשבה ושל רוח האמת, בשעה שהם פועלים בתוך ובינות לרעיונות, לאידיאלים, לתובנות ולשאיפות הרוחניות של בני האל המתפתחים.

לפיכך, הדת חיה ומשגשגת לא באמצעות מראות ותחושות, אלא דווקא באמצעות אמונה ותובנה. היא איננה מורכבת מתגליות של עובדות חדשות או ממציאתה של התנסות ייחודית, אלא דווקא

מסמך 101

מגילויין של משמעויות חדשות ורוחניות בעובדות שהאנושות כבר מכירה היטב. ההתנסות הדתית הגבוהה ביותר איננה תלויה בפעולה קודמת של אמונות, מסורת או סמכות; והדת אף איננה תולדה של תחושות נשגבות ושל רגשות מיסטיים לחלוטין. אלא היא הינה דווקא התנסות עמוקה וממשית של התייחדות רוחנית עם ההשפעות הרוחניות אשר שוכנות בדעת האנושית, וככל שניתן להגדיר התנסות מעין זו במונחים פסיכולוגיים, היא פשוט ההתנסות של חוויית מציאותה של האמונה באל כמציאות של התנסות אישית לגמרי מעין זו.

אף-על-פי שהדת איננה תוצר של השערות רציונליות על אודות קוסמולוגיה חומרית, היא הינה תוצר של תובנה הגיונית לחלוטין אשר מקורה בהתנסות המנטאלית של האדם. הדת איננה נולדת מתוך מדיטציות מיסטיות ואף לא מתוך מחשבות הגות מבודדות, אף כי היא הינה מסתורית, פחות או יותר, ובלתי ניתנת להגדרה או להסבר במונחי ההיגיון האינטלקטואלי הטהור או במונחי הפילוסופיה הלוגית הטהורה. הגרעינים של דת אמיתית מקורם במחוות המודעות המוסרית של האדם, והם מתגלים בדמות הגידול בתובנה הרוחנית של האדם, באותה יכולת של האישיות האנושית אשר הולכת ונצברת כתוצאה מנוכחותו של מכוון המחשבה אשר מגלה את האל בדעת האדם הרעבה לאל.

האמונה מאחדת את התובנה המוסרית ואת ההבחנה המודעת בערכים, ואת אבותיה הקדמונים של דת אמיתית משלים רגש החובה האבולוציוני הקודם לה. בסופו של דבר, התוצאות של ההתנסות בדת הינם מידה מסוימת של מודעות לאל וביטחון נטול-ספקות בהישרדותה של האישיות המאמינה.

וכך ניתן לראות כי הכמיהה הדתית והדחפים הרוחניים אינם כאלו אשר מטבעם מובילים את בני האדם לרצות להאמין באל, אלא דווקא מן הסוג והעוצמה אשר גורמים לבני האדם להיספג במשוכנעות כי הם חייבים להאמין באל. חוש החובה האבולוציוני והמחויבויות הנובעות כתוצאה מהארת ההתגלות משפיעים על טיבו המוסרי של האדם במידה כזו שבסופו של דבר הוא מגיע למצב הדעת ולגישת הנשמה שבהם הוא מסיק כי אין לו כל זכות שלא להאמין באל. החכמה הגבוהה יותר והעל-פילוסופית של יחידים מוארים וממושמעים מעין אלו, מנחה אותם לבסוף להבין כי להטיל ספק באל, או לא לסמוך על טובו, יהא כבגידה בדבר האמיתי והעמוק ביותר אשר שוכן בדעת ובנשמה האנושיים – במכוון האלוהי.

2. עובדת קיומה של הדת

עובדת קיום הדת מתבססת לחלוטין על התנסותם הדתית של בני אדם רציונליים וממוצעים. וזהו האופן היחידי שבו הדת תוכל להיחשב אי-פעם כמדעית או אפילו כפסיכולוגית. ההוכחה לכך שהתגלות הינה התגלות היא אותה עובדה של ההתנסות האנושית: העובדה שההתגלות אכן יוצרת סינתזה בין מדעי הטבע והתיאולוגיה של הדת, אשר נדמים רחוקים זה מזה, ויוצרת מהם פילוסופיה עקבית ולוגית על אודות היקום, הסבר מתואם ורציף הן של המדע והן של הדת; ובכך יוצרת ההתגלות הרמוניה של דעת וסיפוק של רוח, אשר נותנים מענה בחוויה האנושית לאותן תהיות של הדעת בת התמותה אשר כמהה לדעת כיצד האינסופי מוציא אל הפועל את תכניותיו בחומר, עם דעת ועל הרוח.

ההיגיון הינו שיטתו של המדע; האמונה הינה שיטתה של הדת; הלוגיקה הינה הטכניקה שאותה מנסה הפילוסופיה. ההתגלות מפצה על היעדרה של נקודת מבט מורונית בכך שהיא מספקת טכניקה להשגת אחדות בהבנתן של המציאות ושל מערכות היחסים בין החומר לבין הרוח באמצעות התיווך של הדעת. והתגלות של אמת לעולם לא תהפוך את המדע לבלתי-טבעי, את הדת לבלתי-הגיונית או את הפילוסופיה לבלתי-לוגית.

מסמך 101

ההיגיון, באמצעות לימוד המדע, עשוי להוביל לאחור דרך הטבע אל הגורם הראשון, ואולם, על-מנת להתמיר את הגורם הראשון של המדע להיותו אל הגאולה נדרשת אמונה דתית; וההתגלות נדרשת אף על-מנת לתקף אמונה שכזו, תובנה רוחנית שכזו.

קיימות שתי סיבות בסיסיות להאמין באל אשר מטפח את ההישרדות האנושית:

1. הניסיון האנושי, הביטחון האישי, התקווה אשר נרשמה והאמון אשר אותחל באופן כלשהו על-ידי מכוון המחשבה השוכן.

2. התגלות האמת, בין אם באמצעות סעד אישי של רוח האמת, באמצעות המתת בעולם של בני אלוהים, או באמצעות ההתגלויות של המילה הכתובה.

המדע מסיים את החיפוש בדרך ההיגיון בהשערה על אודות גורם ראשון. הדת איננה עוצרת במעוף האמונה עד אשר היא בטוחה באל של גאולה. המחקר הבוחן של מדע מצביע, לוגית, על קיומו ועל מציאותו של מוחלט. הדת מאמינה ללא סייג בקיומו ובמציאותו של אל אשר מטפח את הישרדות האישיות. ההתגלות עושה את מה שהמטפיזיקה נכשלת בו כישלון חרוץ, ואפילו הפילוסופיה נכשלת בו באופן חלקי; כלומר, ההתגלות מתקפת את ההבנה כי גורם ראשון זה של המדע ואל הגאולה של הדת הינם אותה אלוהות יחידה.

ההיגיון הינו הראייה של המדע, האמונה הינה הראייה של הדת, הלוגיקה הינה הראייה של הפילוסופיה, אך ההתגלות מתוקפת אך ורק באמצעות ההתנסות האנושית. המדע מניב ידע; הדת מניבה אושר; הפילוסופיה מניבה אחדות; ההתגלות מאשרת את ההרמוניה ההתנסותית של גישה משולשת זו למציאות ביקום.

ההגות בטבע יכולה לגלות אך ורק אל של טבע, אל של תנועה. הטבע מציג רק חומר, תנועה והנפשה – חיים. תחת תנאים מסוימים, חומר פלוס אנרגיה מופיעים בדמות צורות חיות, ואולם בעוד שהחיים הטבעיים הללו הינם רציפים באופן יחסי כתופעה, בעבור היחידים הם לחלוטין ברי-חלוף. הטבע אינו מספק בסיס לאמונה לוגית בהישרדותה של האישיות האנושית. האדם הדתי אשר מוצא את האל בטבע כבר מצא בתחילה וקודם לכן את אותו אל אישי שנשמתו שלו.

האמונה חושפת את האל בנשמה. ההתגלות, התחליף לתובנה מורונטית בעולם אבולוציוני, מאפשרת לאדם לראות בטבע את אותו אל אשר מציגה לו האמונה בנשמתו. ובאופן הזה ההתגלות אכן מצליחה לגשר על התהום הפעורה בין החומרי לרוחני, ואפילו בין הברוא לבורא, בין האדם לאל.

ההגות בטבע אכן מצביעה מן הבחינה הלוגית לעבר הכוונה תבונית, ואפילו לעבר הנחיה תבונית, ואולם היא איננה מגלה באופן משביע רצון כלשהו אל אישי. מאידך גיסא, הטבע איננו מציג דבר אשר מונע מאתנו מלהתבונן ביקום כמעשה ידי של האל של הדת. לא ניתן למצוא את האל אך ורק דרך הטבע, אך לאחר שהאדם מצא את האל בדרך אחרת, הלימוד של הטבע הופך להיות עקבי לחלוטין עם פירוש רוחני וגבוה יותר של היקום.

כתופעה תקופתית, ההתגלות הינה מחזורית; כהתנסות אנושית אישית, היא רציפה. האלוהות פועלת באישיות בת התמותה כמתת המכוון של האב, כרוח האמת של הבן וכרוח הקודש של רוח היקום; זאת בעוד שכל שלושת התשורות העל-אנושיות האלה מאוחדות באבולוציה ההתנסותית האנושית בדמות הסעד של העליון.

מסמך 101

דת של אמת הינה בוננות אל תוך המציאות, בת האמונה של התודעה המוסרית, ולא הסכמה אינטלקטואלית גרידא על אוסף כלשהו של דוקטרינות דוגמטיות. דת של אמת מהווה את ההתנסות שבה "הרוח עצמה מעידה ברוחנו כי בני אלוהים אֵנָּחֵנו". הדת מורכבת מבוננות רוחנית ומן השגב של אמן הנשמה, ולא מטענות תיאולוגיות.

הטבע העמוק ביותר שלכם – המכוון האלוהי – מחולל בתוכם רעב וצמא ליושרה, כמיהה מסוימת למושלמות אלוהית. הדת הינה פעולת האמונה של הכרת הדחף הפנימי הזה להישג אלוהי; וכך נולדים אותם אמן וביטחון של הנשמה אשר אליהם אתם הופכים מודעים כדרך אל הגאולה, טכניקת ההישרדות של האישיות ושל כל אותם ערכים אשר למדתם להחשיבם כאמיתיים וכטובים.

הגשמתה של הדת מעולם לא הייתה, ולעולם לא תהא, תלויה בלימוד רב או בלוגיקה פקחית. זוהי תובנה רוחנית, וזוהי בדיוק הסיבה שבעטיה כמה מן המורים הדתיים הגדולים של העולם, ואפילו נביאים, ניחנו לעיתים בשיעור כה מועט של חכמה ארצית. האמונה הדתית זמינה באותה מידה הן למלומדים והן לבלתי-מלומדים.

לעולם על הדת להיות המבקרת והשופטת שלה עצמה; לעולם לא ניתן להתבונן בה, וקל וחומר להבינה, מן החוץ. הביטחון היחידי שלכם באל אישי הינו הבוננות שלכם עצמכם באמונתכם בדברים רוחניים ובהתנסותכם בהם. כל חבריכם אשר התנסו בחוויה דומה אינם זקוקים לכל טיעון באשר לאישיותו או למציאותו של האל; זאת בעוד ששום טיעון לא יוכל לשכנע באמת את כל יתר בני האדם אשר אינם בטוחים באל באופן זה.

אכן, הפסיכולוגיה תוכל לנסות ללמוד את תופעות התגובות הדתיות לסביבה החברתית, אך לעולם לא תוכל לקוות לחדור אל המניעים הממשיים והפנימיים שבהם פועלת הדת. רק התיאולוגיה, מחוץ האמונה וטכניקת ההתגלות, יכולים להעניק הסבר אינטליגנטי כלשהו על אודות טיבה ותכולתה של החוויה הדתית.

3. מאפייני הדת

הדת הינה כה חיונית עד כי היא שורדת אף בהיעדרו של לימוד. היא חיה למרות שקוסמולוגיות שגויות ופילוסופיות כוזבות מזהמות אותה; היא מצליחה לשרוד אף את הבלבול של המטפיזיקה. בכל עליותיה ומורדותיה של הדת בהיסטוריה, ובמהלכן, לעולם שורד מה שהינו הכרחי לקדמה ולהישרדות האנושית: המצפון האתי והמודעות המוסרית.

תובנת-אמונה, או אינטואיציה רוחנית, הינה המתת של הדעת הקוסמית ושל מכוון המחשבה, אשר הינו מתנתו של האב לאדם. ההיגיון הרוחני – האינטליגנציה של הנשמה – הינו מתת רוח הקודש, מתנתה של הרוח היצירתית לאדם. הפילוסופיה הרוחנית, החכמה על אודות מציאויות רוחניות, הינה מתת רוח האמת, מתנתם המשולבת של בני המתת לבני האדם. והתיאום והקשרים ההדדיים בין כל מתנות הרוח האלה מעניקים לאדם ייעוד פוטנציאלי כאישיות רוחנית.

זוהי אותה אישיות רוח ממש, בצורתה הפרימיטיבית והעוברית, הקניין של המכוון, אשר שורדת את המוות הטבעי של הגוף. לישות משולבת זו, ישות בעלת מקור רוחני שלה נלווית ההתנסות האנושית, מתאפשר לשרוד (במשמורת של המכוון) באמצעות הדרך החיה אשר אותה מעניקים הבנים האלוהיים, כאשר מתמוסס העצמי החומרי של דעת ושל חומר, עת תמה שותפות חולפת זו בין החומרי לרוחני בשל סיום התנועה החיונית.

מסמך 101

דרך אמונה דתית נשמת האדם מגלה את עצמה ומדגימה את פוטנציאל האלוהיות של טיבה המגיה, ואת הודות לצורה האופיינית שבה היא גורמת לאישיות האנושית להגיב במצבי מבחן אינטלקטואליים וחברתיים מסוימים. אמונה רוחנית אמיתית (מודעות מוסרית אמיתית) מתגלה כך:

1. היא גורמת לאתיקה ולמוסר להתקדם על-אף הנטיות המולדות החייתיות המזיקות.
2. היא מחוללת אמוץ נשגב בטובו של האל אפילו נוכח אכזבה מרה ותבוסה מוחצת.
3. היא מייצרת אומץ וביטחון-עצמי רב למרות הקושי הטבעי והאסונות הפיזיים.
4. היא מציגה קור רוח בלתי-מוסבר, וכן שלווה מתמדת, למרות מחלות מטעות ואפילו כאב פיזי חמור.
5. היא שומרת על קור רוח מסתורי ועל שלווה האישיות אל מול יחס פוגעני וחוסר הצדק הדוחה ביותר.
6. היא משמרת אמוץ אלוהי בניצחון הסופי, למרות אכזריות העיוורת-לכאורה של הגורל, והרושם של אדישות גמורה של כוחות הטבע לרוחות האדם.
7. היא שורדת באמונתה האיתנה באל למרות כל ההדגמות הלוגיות המנוגדות לכך, ועומדת בהצלחה מול כל ההתחכמויות האינטלקטואליות האחרות.
8. היא ממשיכה לבטא אמונה נטולת סייג בהישרדות הנשמה, בלא קשר לתורתיו המטעות של המדע הכוזב ואשליותיה המשכנעות של הפילוסופיה הבלתי-מבוססת.
9. היא חיה ומנצחת בלא תלות בעומס היתר המוחץ של הציוויליזציות הסבוכות והחלקיות של העת המודרנית.
10. היא תורמת להמשך הישרדותה של הזולתנות חרף האנוכיות האנושית, העימותים החברתיים, רדיפת הבצע התעשייתית וחוסר ההתאמות הפוליטיות.
11. היא ממשיכה לדבוק בהתמדה באמונה הנשגבת באחדות היקום ובהכוונה האלוהית בלא קשר לנוכחותם המתמיהה של הרוע ושל החטא.
12. היא ממשיכה לסגוד לאל, למרות כל הדברים כולם. והיא מעזה להכריז, "הן יקטלני, לו אֶיֶחַל."

והודות לשלוש תופעות הננו יודעים, אפוא, כי בקרב האדם שוכנת רוח אלוהית, או רוחות אלוהיות: ראשית – הודות להתנסות אישית – אמונה דתית; שנית, הודות להתגלות – אישית וגזעית; ושלישית, הודות לתצוגה המדהימה של תגובות יוצאות דופן ובלתי-טבעיות אלה לסביבה החומרית שלו, המובאות ברשימה לעיל בת שתיים-עשרה התגובות דמויות-הרוח נוכח מצבי המבחן הממשיים של הקיום האנושי האמיתי. וקיימות אף תגובות אחרות.

ומופעי אמונה חיוניים ואיתנים מעין אלו במחוזות הדת הם אלו המעניקים לאדם בן התמותה את הזכות להכריז על היותה של ההתנסות הדתית – גולת הכותרת של הטבע האנושי – כעל קניין אישי וכעל מציאות רוחנית.

4. מגבלות ההתגלות

הואיל ועולמכם לוקה על-פי-רוב בבורות באשר למקורות, ואפילו באשר למקורות פיזיים, הרעיון של מתן הנחייה בקוסמולוגיה, מעת לעת, נדמה כרעיון נבון. ומאז ומעולם הוא גרם לצרות עתידיות. חוקי ההתגלות מגבילים אותנו עד מאוד בשל האיסור על מתן ידע אשר אינכם זכאים לו עדיין, או ידע שטרם הגיעה העת לגלותו. כל קוסמולוגיה אשר תוצג כחלק מדת של התגלות עתידה להתגלות תוך זמן קצר כקטנה מדי במידותיה. ובהתאם לכך, עתידים תלמידיה של ההתגלות בעתיד להתפתות לבטל כל יסוד של אמת דתית אותנטית אשר היא עשויה להכיל, משום שגילו שגיאות בקוסמולוגיה הנכללת בה.

על האנושות להבין כי אנו, אלו המשתתפים בהתגלותה של האמת, נמצאים מוגבלים באופן מחמיר על-ידי ההנחיות אשר קיבלנו מן הממונים עלינו. איננו מורשים לגלות בטרם עת את התגליות המדעיות של אלף השנים הבאות. על המגלים לפעול בהתאם להנחיות הנכללות בצו ההתגלות. איננו רואים דרך להתגבר על קושי זה, לא כעת ולא בזמן כלשהו בעתיד. יודעים אנו היטב כי, כי אף שהעובדות ההיסטוריות והאמיתיות הדתיות המובאות בסדרת מצגות התגלות זו יוותרו בדברי הימים של העידנים העתידיים לבוא, תוך מספר מועט של שנים הרבה מן ההצהרות בנוגע למדעיים הפיזיים תיירשנה לעדכון, כתוצאה מהתפתחויות מדעיות נוספות וכפועל יוצא של תגליות חדשות. ביכולתנו לחזות אפילו כעת את ההתפתחויות הללו, אך נאסר עלינו לכלול עובדות מעין אלה שלא נתגלו בידי אדם. נבהיר בזאת כי על ההתגלויות האלה לא בהכרח נחה הרוח. על הקוסמולוגיה של ההתגלויות האלה לא נחה הרוח. היא מוגבלת בשל אופי הרשות אשר ניתנה לנו לתאם ולסדר את הידע הקיים כיום. בעוד שהתובנה האלוהית, או הרוחנית, מהווה מתנה, החכמה האנושית נדרשת להתפתח.

האמת הינה תמיד התגלות: התגלות-עצמית כאשר היא נובעת כתוצאה מעבודתו של המכוון השוכן; והתגלות תקופתית כאשר היא מוצגת באמצעות סוכנות, קבוצה, או אישיות, שמימיהם אחרים.

בסופו של דבר, יש לשפוט את הדת בהתאם לפירות שהיא מניבה, בהתאם לאופן ולשיעור שבהם היא מציגה את המצוינות המולדת והאלוהית שלה עצמה.

האמת עשויה לנבוע מהשראה יחסית בלבד, אף-על-פי שהתגלות הינה תמיד תופעה רוחנית. ובעוד שהצהרות הנוגעות לקוסמולוגיה לעולם אינן נובעות מהשראה, להתגלויות מעין אלה נודע ערך עצום בכך שהן מבהירות את הידע, לפחות באופן זמני, על-ידי:

1. הפחתת שיעור הבלבול באמצעות הסילוק המוסמך של שגיאות.
2. התיאום בין עובדות ותצפיות ידועות, או בין עובדות העתידות להיוודע בקרוב.
3. שחזור של פיסות ידע חשובות אשר אבדו ואשר נוגעות למאורעות של תקופות העבר הרחוק.
4. אספקת מידע אשר ימלא פערים חיוניים בידע אשר נרכש בדרכים אחרות.
5. הצגת נתונים קוסמיים באופן שיאיר את התורה הרוחנית הנכללת בהתגלות הנלווית להם.

5. דת מורחבת על-ידי התגלות

מסמך 101

ההתגלות הינה טכניקה אשר באמצעותה נחשכים עידינים על-גבי עידינים של זמן הנדרש בהכרח לעבודת המיון וההפרדה של שגיאות האבולוציה מן האמיתות הנרכשות ברוח.

המדע עוסק בעובדות; הדת מתעניינת אך ורק בערכים. באמצעות פילוסופיה מוארת, מנסה הדעת לאחד את המשמעויות של העובדות ושל הערכים, ובכך להגיע למושג של מציאות שלמה. זכרו כי המדע הינו מחוז הידע, הפילוסופיה הינה תחום החכמה, ואילו הדת הינה מרחב התנסות האמונה. אף-על-פי-כן, הדת מופיעה בשני חלקים:

1. דת אבולוציונית. ההתנסות בסגידה פרימיטיבית, הדת אשר נגזרת מן הדעת.

2. דת של התגלות. הגישה ליקום אשר נגזרת מן הרוח; הביטחון והאמונה בהשתמרותן של מציאויות נצחיות, בהישרדותה של האישיות, ובהשגתה בסופו של דבר של האלוהות הקוסמית, אשר תכליתה גרמה לכל זה להיות אפשרי. חלק מן התכנית של היקום היא שבמוקדם או במאוחר עתידה הדת האבולוציונית לקבל את ההרחבה הרוחנית של ההתגלות.

הן המדע והן הדת מתבססים כהנחה על מספר עובדות בסיס מקובלות, שעל-גביהן ניתן לבנות היסקים לוגיים. וכך, גם הפילוסופיה חייבת להתחיל את דרכה מתוך הנחת המציאות של שלושה דברים:

1. הגוף החומרי.

2. החלק העל-חומרי של האדם, הנשמה, או אפילו הרוח השוכנת.

3. הדעת האנושית, המנגנון שבאמצעותו מתקשרים ומתייחסים זה לזה החומר והרוח, החומרי והרוחני.

המדענים מקבצים עובדות, הפילוסופים מתאמים רעיונות ואילו הנביאים מרוממים אידיאלים. התחושות והרגשות הינן תמיד תוצאת לוואי של הדת, אך הן אינן דת. הדת עשויה להיות תחושת ההתנסות, אך היא איננה כלל ועיקר ההתנסות בתחושה. לא הלוגיקה (הרציונליזציה) ולא התחושה (הרגשה) הן חלק מהותי מן ההתנסות הדתית, אף כי ניתן לשייך את שתיהן בדרכים שונות לפעולתה של האמונה בקידום התובנה הרוחנית של המציאות, הכול בהתאם למעמד ולנטיות המזג של הדעת של אותו יחיד.

דת האבולוציונית הינה תוצאת פעולתה של מתת סייעת הדעת של היקום המקומי, אשר מופקדת על יצירתו וקידומו של מאפיין הסגידה באדם המתפתח. דתות פרימיטיביות מעין אלה עוסקות במישרין באתיקה ובמוסר, ברגש החובה האנושי. דתות מעין אלה מתבססות על ביטחון המצפון, ותוצאתן הינה ייצובן של ציוויליזציות אתיות באופן יחסי.

דתות אשר מתגלות באופן אישי מגיעות בחסות רוחות המתת אשר מייצגות את שלושת האישיות של שלוש פרדיס, ועוסקות בעיקר בהרחבת האמת. הדת האבולוציונית מבססת אצל היחיד את רעיון החובה האישית; דת ההתגלות שמה דגש הולך וגדל על אהבה, על כלל הזהב.

דת המתפתחת מתבססת לחלוטין על אמונה. ההתגלות נהנית מן הביטחון הנוסף הנובע מהצגתן המורחבת את האמיתות של האלוהיות והמציאות, והעדויות הערכיות עוד יותר על אודות ההתנסות הממשית המצטברת כתוצאה מעבודת האיחוד המעשי של אמונת ההתפתחות ושל אמת ההתגלות. עבודת איחוד מעין זו של האמונה האנושית ושל האמת האלוהית, מהווה פיתוח של אופי מתקדם למדי, בדרך להשגתה בפועל של אישיות מורונטית.

מסמך 101

הדת האבולוציונית מספקת אך ורק את ביטחון האמונה ואת אישור המצפון; דת ההתגלות מספקת את ביטחון האמונה, בנוסף לאמת של התנסות חיה במציאויות ההתגלויות. החלק השלישי של הדת, או השלב השלישי בהתנסות של הדת, נוגע למצב המורונטי, לתפישה האיתנה יותר של המוטה. במהלך ההתקדמות המורונטית, הולכות ומורחבות בהתמדה אמיתותיה של דת ההתגלות; יותר ויותר תדעו את האמת של הערכים העליונים, הטוב האלוהי, מערכות היחסים האוניברסאליות, המציאויות הנצחיות והייעודים המרביים.

במהלך ההתקדמות המורונטית, ביטחון האמת מחליף בהתמדה את ביטחון האמונה. כאשר תתקבלו לבסוף כחברים מן המניין בעולם הרוח הממשי, או אז יפעל ביטחון התובנה הרוחנית הטהורה במקום אמונה ובמקום אמת, או דווקא, בצירוף של הטכניקות הקודמות האלה של ביטחון האישיות, וכאשר הוא מתווסף על-גביהן.

6. התנסות דתית מדורגת

השלב המורונטי של דת ההתגלות נוגע לחוויית ההישרדות, והדחף העיקרי שלו הינו להישג של מושלמות רוחנית. קיים אף הדחף הגבוה יותר לסגידה, אשר לו נלווית קריאה המדרבנת לשירות אתי נרחב יותר. התובנה המורונטית מובילה למודעות מתרחבת בהתמדה של זה בעל שבעת ההיבטים, של העליון ואפילו של המרבי.

במהלך ההתנסות הדתית כולה, החל בתחילתה ברמה החומרית, ומעלה עד לזמן ההישג של מעמד רוחני מלא, הסוד שמאחורי הבנתה של האישיות את מציאות קיומו של העליון הינו המכוון; ואותו מכוון ממש אף מחזיק בסודות המצויים מאחורי אמונתכם בהישג הטרנסצנדנטאלי של המרבי. האישיות ההתנסותית של האדם המתפתח, אשר מתאחדת עם מהות המכוון של האל הקיומי, מהווה את פוטנציאל ההשלמה של הקיום העליון והינה, מעצם טבעה, הבסיס להתממשותה העל-סופית לבסוף של אישיות טרנסצנדנטית.

הרצון המוסרי כולל החלטות המתבצעות על-בסיס ידע של היסק, אשר מתעצם על-ידי החכמה ומקודש על-ידי האמונה הדתית. בחירות מעין אלה הינן פעולות מטבע מוסרי, והן מעידות על קיומה של אישיות מוסרית, היא המבשרת את האישיות המורונטית והיא אשר תזכה לבסוף במעמד רוחני אמיתי.

ידע מהסוג האבולוציוני אינו אלא הצטברות של חומר זיכרון פרוטופלזמי; זוהי צורת המודעות הפרימיטיבית ביותר של היצור. החכמה כוללת את הרעיונות אשר גובשו מן הזיכרון הפרוטופלזמי בתהליכים של שיוך ושילוב-מחדש, ותופעות מעין אלה מבדילות בין דעת האדם לדעתו של בעל החיים. לבעלי החיים יש ידע, אך רק לאדם יש אפשרות לרכוש חכמה. האמת מונגשת ליחיד אשר ניחן בחכמה באמצעות המתת שמקבלת דעת שכוז בדמות רוחותיהם של האב ושל הבנים, מכוון המחשבה ורוח האמת.

בעת המתת של מיכאל המשיח באורנטיה, הוא חי תחת משטר הדת האבולוציונית עד לזמן שבו הוטבל. למן אותו רגע – עד רגע הצליבה שלו כולל רגע הצליבה – הוא המשיך תחת הכוונתן המשולבת של הדת האבולוציונית ושל דת ההתגלות. למן בוקר תחייתו מן המתים ועד להרקעתו, הוא חלף דרך שלבי המעבר השונים של החיים המורונטיים מעולם החומר אל עולם הרוח. לאחר הרקעתו הפך מיכאל למאסטר בחוויית העליונות, בהבנת העליון; ומכיוון שהוא הינו האישיות היחידה בנבאדון אשר ניחנה ביכולת בלתי-מוגבלת להתנסות במציאותו של העליון, משם ואילך הוא הגיע למעמד של ריבונות עליונה ביקומו המקומי ועליו.

מסמך 101

עבור האדם, ההיתוך אשר מתרחש בסופו של דבר עם המכוון השוכן והאחדות אשר הינה תוצאתו – הסינתזה בין אישיות האדם למהותו של האל – גורמת לו, באופן פוטנציאלי, להיות חלק חי מתוך העליון ומבטיחה למי שהיה בעברו הווייה בת-תמותה את הזכות המולדת והנצחית לשירות של סופיות ביקום עבור העליון ועמו.

ההתגלות מלמדת את האדם בן התמותה כי על-מנת להתחיל בהרפתקה מדהימה ומסקרנת שכזו בחלל באמצעות ההתקדמות בזמן, עליו להתחיל בארגון הידע לכדי רעיונות-החלטות; או אז, עליו להטיל על החכמה לפעול ללא לאות במשימה הנאצלת של התמרת רעיונותיו שלו אלו לכדי אידיאלים יותר ויותר מעשיים, ויחד עם זאת נשגבים, ואפילו לכדי אותם מושגים אשר הינם סבירים כל-כך כרעיונות וכה הגיוניים כאידיאלים, עד שהמכוון מעז לשלבם ולהפכם לרוחניים על-מנת לאפשר להם להיות נגישים לשם התאגדות בדעת הסופית, התאגדות אשר תהווה את המשלימה האנושית בפועל, אשר כך תהא מוכנה לפעולתה של רוח האמת של הבנים, המופע בזמן-מרחב של אמת פרדיס – האמת האוניברסאלית. התיאום בין הרעיונות-החלטות, לאידיאלים הלוגיים ולאמת האלוהית, בונה את האופי הישר, אשר מהווה תנאי-מקדים לקבלת בן התמותה אל המציאויות המתרחבות בהתמדה, והרוחניות יותר ויותר, של עולמות מורונטיה.

תורתו של ישוע הייתה הדת הראשונה באורנטיה אשר אימצה באופן שלם כל-כך תיאום של הרמוניה בין הידע, החכמה, האמונה, האמת והאהבה, וזאת בשלמות כזו ובעת ובעונה אחת, על-מנת לספק שלוה של זמן, וודאות אינטלקטואלית, הארה מוסרית, יציבות פילוסופית, רגישות אתית, מודעות לאל ואת הביטחון הוודאי בהישרדות האישית. אמונתו של ישוע סימנה את הדרך לסופיותה של הגאולה האנושית, להישג המרבי של בן התמותה ביקום, וזאת מכיוון שסיפקה:

1. גאולה מאזיקי החומר בדמות ההכרה האישית בהיות האדם בן האל, אשר הינו רוח.
 2. גאולה משעבוד אינטלקטואלי: שומה על האדם לדעת את האמת, וזו תוצאו לחירות.
 3. גאולה מעיוורון רוחני, ההכרה האנושית באחוה בין ההוויות בנות התמותה והמודעות המורונטית לאחוות כלל היצורים ביקום; תגלית השירות של המציאות הרוחנית וסעד ההתגלות שבטובם של הערכים הרוחניים.
 4. גאולה מאי-שלמות העצמי באמצעות השגת הרמות הרוחניות ביקום והודות להכרה, בסופו של דבר, בהרמוניה של האוונה ובמושלמות פרדיס.
 5. גאולה מן העצמי, שחרור ממגבלותיה של המודעות העצמית דרך השגת הרמות הקוסמיות של הדעת העליונה, ובאמצעות תיאום עם ההישגים של הוויות אחרות בעלות מודעות-עצמית.
 6. הגאולה מן הזמן, ההישג של חיי נצח של התקדמות ללא-סוף בהכרת האל ובשירות לאל.
 7. גאולה מן הסופי, האחדות המושלמת עם האלוהות בעליון ודרכו, שבאמצעותן מנסה היצור לגלות באופן טרנסצנדנטאלי את המרבי ברמות הבתר-סופיות של המוחלטופי.
- וגאולה שכזו, בעלת שבעת ההיבטים, שקולה לשלמותה ולמושלמותה של התגשמות ההתנסות המרבית באב האוניברסאלי. וכל אלו קיימים, באופן פוטנציאלי, בתוככי מציאות האמונה של ההתנסות האנושית בדת. והדבר יכול להיות מוכל כך משום שאמונתו של ישוע הוונה על-ידי מציאויות שאפילו מעבר למרביות, וכן גילתה אותן; אמונתו של ישוע התקרבה למעמד של מוחלט ביקום, ככל שהדבר יכול להופיע בקוסמוס המתפתח של הזמן והמרחב.

בנכסו לעצמו את אמונתו של ישוע, יכול האדם בן התמותה לטעום מבעוד מועד, ובעודו בזמן, את מציאויות הנצח. ישוע גילה את האב הסופי בהתנסות האנושית, ואחיו לבשר החיים בני התמותה יכולים ללכת בעקבותיו באותה התנסות של גילוי האב. והם אפילו יוכלו להשיג, כפי שהם, את אותו סיפוק בהתנסות זו עם האב, כשם שהשיג ישוע, כפי שהיה הוא. בעקבות המתת הסופי של מיכאל, פוטנציאלים חדשים ביקום של נבאדון הפכו לממשיים, ואחד מהם היה האור החדש אשר נשפך על נתיב הנצח המוביל אל אבי הכול, ואשר אפילו בני התמותה בשר ודם יכולים לצעוד בו במהלך חייהם התחיליים בפלטות החלל. ישוע היה ועודנו הדרך החדשה והחיה שבה יכול האדם לרכוש את הירושה האלוהית אשר ציווה האב לתת, אם רק יבקשה. בישוע התגלמו שפע דוגמאות לתחילתה ולסופה של חוויית האמונה של האנושות, ואפילו של האנושות האלוהית.

7. פילוסופיה אישית של הדת

רעיון הינו אך בבחינת תכנית פעולה תיאורטית, בעוד שהחלטה בוטחת הינה תכנית פעולה אשר קיבלה תוקף. סטריאוטיפ הינו תכנית פעולה אשר מתקבלת ללא מתן תוקף. החומרים שמהם נבנית פילוסופיה אישית של הדת מופקים הן מהתנסויות הפנימיות של היחיד והן מהתנסויותיו עם הסביבה. המעמד החברתי, התנאים הכלכליים, ההזדמנויות החינוכיות, הנטיות המוסריות, ההשפעות המוסדיות, ההתפתחויות הפוליטיות, הנטיות הגזעיות והלימוד הדתי בתקופתו של האדם ובמקום שבו הוא נמצא, כל אלו הופכים להיות גורמים בגיבושה של פילוסופיה אישית של הדת. ואפילו המזג המולד והנטייה האינטלקטואלית קובעים את תבניתה של הפילוסופיה הדתית. המקצוע, חיי הנישואין ומקורביו של האדם, כל אלו משפיעים על התפתחותן של אמות המידה האישיות שלו לחיים.

פילוסופיה של דת מתפתחת מתוך מצע בסיסי של רעיונות אשר אליו נוספים החיים ההתנסותיים, ובאופן שבו שניהם מותאמים על-ידי הנטייה לחקות את הזולת. איתנות המסקנות הפילוסופיות תלויה במחשבה חריפה, כנה ומבחינה באשר לרגישות למשמעויות ולדיוק בהערכה. פחדנים מוסריים לעולם לא יעפילו לרמות העליונות של המחשבה הפילוסופית; נדרש אומץ על-מנת לפלוש לרמות התנסות חדשות ועל-מנת לנסות לגלות מחזות בלתי-נודעים של חיים אינטלקטואליים.

ואז באות לכדי קיום מערכות ערכים חדשות; מושגים עקרונות ואמות-מידה חדשים; הרגלים ואידיאלים מעוצבים מחדש; מושג רעיון כלשהו של אֵל אישי, ולאחריו מתרחבים המושגים של מערכת היחסים עמו.

ההבדל הגדול בין פילוסופיית חיים דתית לפילוסופיית חיים בלתי-דתית נעוץ בטיבם וברמתם של הערכים שבהם היא מכירה ובמושא הנאמנות. קיימים ארבעה שלבים בהתפתחות של הפילוסופיה הדתית: התנסות שכזו עלולה להפוך להתנסות של הליכה בתלם, תוך קבלת הדין וכניעה למסורת ולסמכות. לחלופין, היא עשויה למצוא סיפוק בהישגים קטנים, כאלו המספיקים על-מנת לייצב את חיי היומיום, ולפיכך היא נתקעת בשלב מוקדם ברמה מיטיבה שכזו. בני-תמותה מעין אלו מאמינים כי מוטב להניח לדברים כפי שהם בשעה שהם טובים דיים. הקבוצה השלישית מתקדמת עד לרמה של אינטלקטואליות לוגית, אך קופאת שם בשל שעבוד תרבותי. אכן, כה מצער לראות מוחות כבירים לפותים חזק כל-כך באחיזתו האכזרית של השעבוד התרבותי. ופתטי באותה מידה להתבונן באלו הממירים את שעבודם התרבותי באזיקיו החומריים של מה שמכונה לשוא, מדע. ברמתה הרביעית מגיעה הפילוסופיה לחופש מכל המגבלות הרגילות והמסורתיות ומעזה לחשוב, לפעול ולחיות בכנות, בנאמנות, ללא-מורא ובאופן אמיתי.

מסמך 101

מבחן הלקמוס של פילוסופיה דתית כלשהי הינו הבחנתה, או אי-הבחנתה, בהבדל שבין המציאויות של עולמות החומר ושל עולמות הרוח, ובה בעת בהכירה באיחודם במאמץ האינטלקטואלי ובשירות לחברה. פילוסופיה דתית איתנה איננה מבלבלת בין מה שהוא לאלוהים לבין מה שהוא לקיסר. והיא אף איננה מכירה בכח האסתטית של הפלא הגמור כתחליף לדת.

הפילוסופיה מתמירה את אותה דת פרימיטיבית, אשר הייתה בעיקרה מצפון מן האגדות, לכדי התנסות חיה בערכיה המרקיעים של המציאות הקוסמית.

8. אמונות ואמונה

אמונות מגיעות לרמה של אמונה כאשר הן מניעות את החיים ומעצבות את צורת החיים. קבלתה של תורה כאמת איננה בבחינת אמונה; היא אך בבחינת דבר אשר מאמינים לו. גם הביטחון והשכנוע אינם אמונה. מצב מנטאלי מגיע לרמה של אמונה אך ורק כאשר הוא אכן שולט בצורת החיים. האמונה הינה מאפיין חי של התנסות דתית אישית אותנטית. האדם מאמין לאמת, מעריך יופי ורוחש כבוד לטוב, אך הוא איננו סוגד לכל אלו; התייחסות מעין זו של אמונה גואלת מתמקדת באל לבדו, אשר הינו כל כשהם מגולמים באישיות, ואינסוף יותר מכך.

האמונות תמיד מגבילות וכובלות; האמונה מרחיבה ומתירה. האמונות מקבעות, האמונה משחררת. ואולם, לחיות באמונה דתית פירושו הרבה יותר מאשר אוסף של אמונות נאצלות; הרבה יותר מאשר מערכת פילוסופית מרוממת; זוהי התנסות חיה הנוגעת למשמעויות רוחניות, לאידיאלים אלוהיים ולערכים עליונים; היא יודעת-אל ומשרתת את האדם. אמונות עשויות להפוך לנחלת הקבוצה, אך האמונה חייבת להיות אישית. ניתן להציע אמונות תיאולוגיות לקבוצה, אך האמונה יכולה לעלות אך ורק בלבו של היחיד הדתי.

כאשר האמונה מתיימרת להתכחש למציאויות ולהעניק לחסידיה ידע-לכאורה, היא מועלת באומן. כאשר היא מטפחת בגידה ביושרה האינטלקטואלית ומזלזלת בנאמנות לערכים עליונים ולאידאליים אלוהיים, היא בוגדת. האמונה לעולם לא תתחמק מן החובה של פתרון הבעיות בחיים האנושיים. אמונה חיה איננה מטפחת צרות אופקים, רדיפה או חוסר-סובלנות.

האמונה איננה אוזקת את הדמיון היצירתי, והיא אף איננה מחזיקה בדעות קדומות בלתי-הגיוניות כלפי תגליות המחקר המדעי. האמונה מחייה את הדת ומאלצת את האדם הדתי לחיות באומץ עילאי על-פי כלל הזהב. ההתלהבות באמונה עומדת בהתאם לשיעור הידע, ומאמציה מבשרים את בוא השלווה העילאית.

9. דת ומוסריות

שום דת אשר מעידה על עצמה כדת של התגלות לא תוכל להיחשב כאותנטית, אלא אם כן תכיר בדרישות ובחובות של המחויבויות האתיות אשר נוצרו וטופחו על-ידי הדתות האבולוציוניות אשר קדמו לה. לעולם ההתגלות מרחיבה את האופק האתי של הדת האבולוציונית, בה בעת שהיא מרחיבה, ללא יוצא מן הכלל, את החובות המוסריות של כל ההתגלויות אשר קדמו לה.

כאשר אתם מתיימרים לשבת בדין ולבקר את הדת הפרימיטיבית של האדם (או את הדת של האדם הפרימיטיבי), עליכם לזכור כי עליכם לשפוט את הפראים הללו, ולהעריך את התנסותם הדתית, בהתאם לשיעור ההארה שלהם ועל-פי מצב מצפונם. בל תטעו ותשפטו את דתו של האחר על-פי אמות המידה שלכם באשר לידע ולאמת.

מסמך 101

דת של אמת הינה אותה משוכנעות נשגבת ועמוקה בתוככי הנשמה, אשר מפצירה באדם בעוז ומתרה בו שיהא זה בלתי-נכון עבורו שלא להאמין באותן מציאויות מורונטיות המהוות את מושגיו האתיים והמוסריים הגבוהים ביותר, את פרשנותו הגבוהה ביותר לערכי החיים הכבירים ביותר ואת המציאויות העמוקות ביותר של היקום. ודת מעין זו הינה פשוט ההתנסות של שמירת אמונים אינטלקטואלית לצויה הגבוהים ביותר של מודעות רוחנית.

החיפוש אחר היופי הינו חלק מן הדת כל אימת שהינו אתי, ובשיעור שבו הוא מעשיר את המושג של המוסרי. האמנות הינה דתית אך ורק כאשר היא חדורה בתכלית הנגזרת ממניעים רוחניים גבוהים.

המודעות הרוחנית המוארת של האדם המתורבת עוסקת פחות באמונה אינטלקטואלית כזו או אחרת, או בצורת חיים כזו או אחרת, ויותר בגילוי האמת על אודות החיים, טכניקת התגובה הטובה והנכונה למצבי הקיום האנושי החוזרים והנשנים. המודעות המוסרית הינה שם הניתן למודעות ולהכרה האנושית באותם ערכים אתיים ובאותם ערכים מורונטיים המבצבים בעטיים, אשר החובה תובעת מן האדם לפעול בהתאם להם באופן שבו הם מנחים את התנהגותו ושולטים בה בחיי היומיום.

בעודנו מכירים בכך שהדת הינה בלתי-מושלמת, קיימים לפחות שני מופעים תכליתיים של טיבה ושל תפקודה:

1. הדחף הרוחני והלחץ הפילוסופי של הדת נוטים לגרום לאדם להשליך את האופן שבו הוא מעריך את הערכים המוסריים החוצה כלפי ענייני רעיו – זוהי התגובה המוסרית של הדת.

2. הדת יוצרת בעבור הדעת האנושית מודעות ההופכת לרוחנית על אודות המציאות האלוהית, וזו מתבססת על, ואף נגזרת הודות לאמונה, ממושגים קודמים על אודות ערכים מוסריים המתואמים עם מושגים על אודות ערכים רוחניים המתווספים מעליהם. הדת הופכת, אפוא, לצנור של העניינים האנושיים, מעין צורת אמון מוסרית מהוללת וביטחון במציאות, במציאויות המורחבות של הזמן ובמציאויות המתמשכות יותר של הנצח.

האמונה הופכת לחיבור שבין המודעות המוסרית למושג הרוחני של המציאות המתמדת. הדת הופכת לאופן העיקרי שבו חומק האדם ממגבלות החומר של העולם הטבעי ובר החלוף אל המציאויות הנשגבות של העולם הרוחני והנצחי, וזאת באמצעות והודות לטכניקת הגאולה, ההתמרה המורונטית המדורגת.

10. הדת כמשחררת האדם

האדם האינטליגנטי יודע שהוא ילד טבע, חלק מן היקום החומרי; בהתאם לכך, הוא איננו מבחין בכל זכר להישרדותה של אישיות יחידנית בתנועות ובמתחים שברמה המתמטית של היקום האנרגטי. והאדם אף לא יוכל להבחין אף-פעם במציאות הרוחנית באמצעות חקר הגורמים והתוצאות הפיזיים.

בן-אדם אף מודע לכך שהוא מהווה חלק מקוסמוס רעיוני, אך בעוד שהמושג יכול לשרוד מעבר לתקופת החיים של אדם, אין במושג דבר המרמז, מעצם טבעו, על הישרדות אישית של האישיות ההוגה. ואף מצינו כל אפשרויות הלוגיקה וההיגיון לא תצלחנה לגלות לאדם הלוגי, או לאדם המסיק, את האמת הנצחית על אודות הישרדות האישיות.

הרמה החומרית של החוק מספקת המשכיות סיבתית, התגובה הבלתי-נגמרת של התוצאה לפעולה אשר קדמה לה; הרמה המנטאלית מציעה את הנצחתה של ההמשכיות הרעיונית, הזרם הבלתי-נגמר של פוטנציאליות מושגית, הנובע מתוך המושגים אשר קדמו להם. ואולם, אף אחת משתי רמות היקום האלה איננה מגלה לבן התמותה הבוחן אותן ערוץ אשר דרכו יוכל לחמוק מחלקיות המעמד, ומן המתח הבלתי-נסבל של היותו מציאות ברת-חלוף ביקום, אישיות ברת-חלוף אשר נידונה להיעלם עם שתכלנה אנרגיות החיים המוגבלות.

אך ורק באמצעות הגישה המורונטית המובילה לתובנה רוחנית, יוכל האדם להצליח ולהשתחרר מן הכבלים אשר הינם חלק טבוע ממעמדו כבן-תמותה ביקום. האנרגיה והדעת אכן מובילות בחזרה לפרדיס ולאלוהות, אך לא מתת האנרגיה ולא מתת הדעת של האדם מגיעות ישירות מעם אלוהות פרדיס שכזו. האדם הינו בנו של האל אך ורק במובן הרוחני. זוהי אמת, משום שלעת הזו אב פרדיס שוכן באדם אך ורק במובן רוחני. לעולם לא תוכל האנושות לגלות את האלוהות, אלא באמצעות התנסות דתית ואמונה אמיתית. קבלת האמת על אודות האל מתוך אמונה, מאפשרת לאדם לחמוק מן המצרים של המגבלות החומריות ומעניקה לו תקווה הגיונית לצאת בביטחון מתוך מחוזות החומר, שם ממתין לו המוות, אל מחוזות הרוח, שם ממתינים לו חיי נצח.

תכליתה של הדת איננה לרצות את הסקרנות על אודות האל, אלא להעניק יציבות אינטלקטואלית וביטחון פילוסופי, לייצב ולהעשיר את החיים האנושיים באמצעות המזיגה שבין האנושי והאלוהי, בין החלקי והמושלם ובין האדם והאל. הודות להתנסות הדתית מוענקת מציאותיות למושגי האידיאליים של האדם.

לעולם לא תוכלנה להתקיים הוכחות מדעיות או לוגיות לאלוהות. ההיגיון לבדו לא יוכל לתקף את ערכיה ואת טובה של ההתנסות הדתית. אך לעולם נכון הדבר כי: כל אשר חפץ לעשות את רצון האל יבין את תקפותם של ערכים רוחניים. זוהי הגישה הקרובה ביותר אשר ניתן לנקוט בה מן הרמה בת התמותה לקבלת הוכחות למציאותה של ההתנסות הדתית. אמונה מעין זו מספקת את הדרך היחידה לחמוק מאחיצתו המכאנית של עולם החומר, ומעיוות השגיאה של חוסר-שלמותו של עולם האינטלקט; זהו הפתרון היחידי אשר נתגלה למבוי הסתום בחשיבה האנושית באשר להישרדותה המתמשכת של האישיות היחידנית. זהו הדרכון היחיד לשלמות המציאות ולחיי נצח בבריאה אוניברסאלית של אהבה, חוק, אחדות והישג מדורג של האלוהות.

הדת מרפאת הלכה למעשה את תחושת האדם שעניינה בידוד אידאליסטי או בדידות רוחנית; היא מבססת את המאמין כבנו של האל, כאזרח ביקום חדש ובעל משמעות. הדת מבטיחה לאדם כי בשעה שהוא הולך אחר שביב היושרה ההומה בנשמתו, הוא מזהה את עצמו עם תכניתו של האינסופי ועם תכליתו של הנצח. נשמה משוחררת שכזו מתחילה מיד להרגיש בבית ביקום חדש זה, היקום שלה.

כאשר אתם מתנסים בהתמרת אמונה מעין זו, אתם חדלים להיות עבדים של הקוסמוס המתמטי, והופכים, מרצונכם שלכם, לבנים משוחררים של האב האוניברסאלי. בן משוחרר שכזה איננו נלחם עוד לבדו מול התהום הנחרצת של קץ קיומו בר החלוף; הוא איננו נדרש עוד ללחום לבדו אל מול הטבע כולו, כאשר כל הסיכויים נגדו; הוא איננו נתקף עוד בפחד המשתק שמא, אם איתרע מזלו, הוא שם את מבטחו ברוח רפאים חסרת-תוחלת, או האמין בשגיאה דמיונית כלשהי.

וכעת דווקא, מגויסים בני האל במלחמת ניצחון המציאות על צלליות הקיום החלקיות. סוף-סוף הופכים כלל היצורים להיות מודעים לעובדה שהאל, יחד עם כל צבאותיו האלוהיים ביקום בלתי-מוגבל כמעט, עומדים לצדם במאבקם הנשגב להשיג חיי נצח ומעמד של אלוהות. בנים משוחררי אמונה שכאלו בהחלט התגייסו למאבקי הזמן לצד הכוחות העליונים והאישיות האלוהיות של הנצח; אפילו הכוכבים במסלוליהם לוחמים בעבורם; סוף-סוף הם מתבוננים ביקום מבפנים,

מסמך 101

מנקודת מבטו של האל, והכל מותמר, החל באי-הוודאויות של הבידוד החומרי, וכלה בביטחונות ההתקדמות הרוחנית הנצחית. אפילו הזמן עצמו הופך להיות אך צללית של הנצח, אשר אותה מטילות המציאויות של פרדיס על אדרת החלל המצויה בתנועה.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

מותמר